

ÉLETTÜNK

X. évfolyam 12. szám (10. Jahrg. Nr. 12)

Az európai magyar katolikusok lapja

1978 december

AMBRUS SZANISZLÓ:

Gyermek született nekünk...

„Gyermek született nekünk...“
„Puer natus est nobis...“

Isten mindig jön felénk, mert élet, fény és szeretet. De a legmerészebb emberi képzelet sem álmodta volna meg, hogy egyszer „fölvesszi a szolgálai alakot, kiüresíti önmagát és hasonló lesz az emberhez.” (Fil. 2. 7) Még pedig úgy lép a világba, mint minden más közönséges ember: egy édesanyán keresztül, kiszolgáltatott és tehetetlen csecsemőként. Nem megfoghatatlan és hihetetlen...? A Végtelen, a Mérhetetlen egy gyermekben...? A mindeneket teremtő Erő és Hatalom pólyában...? Valóban Isten jött el hozzánk a betlehemi Kisdedben...? A kis Jézusban valóban testté lett az örök Ige, aki „által minden lett és nélküle semmi sem lett, ami lett...”? Minden karácsonynak ez a visszatérő nagy kérdése a betlehemi jászol előtt.

És mégis el kell hinnünk, mert csak ebben a Gyermekben értjük meg „azt a titkot, mely századok és nemzedékek óta rejtve volt” (Kol. 1. 26) t. i., hogy Isten szeretet s „szeretete abban nyilvánul meg irántunk, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, hogy általa éljünk. A szeretet abban mutatkozik meg: Nem mi szerettük Istent, hanem ő szeretett minket és elküldte Fiát engesztelő áldozatul — írja Szent János apostol — s ez a hit, mely legyőzi a világot.” (Ján. 5) S ebben a Gyermekben ismerjük meg ennek az isteni szeretetnek a tervét: „Úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjék az egész teljesség s hogy általa békítsen ki magával mindent, ami akár a földön, akár a mennyben van.” (Kol. 1. 14.)

Ez a Gyermek kézzeltapintható, testté vált bizonyossága az Isten irántunk érzett szeretetének. Mert lehetett volna-e világosabban és érthetőbben kifejezni azt, amit Szent Pál a szeretetről ír: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem keresi a magáét... mindent eltűr, mindent remél, mindent elvisel.” (1 Kor. 13) Ez a Gyermek kiszolgáltatottságában maga az alázat és átadás, mellyel Isten leteszi Fiát és annak földi életét az ember kezébe, aki majd mindent eltűr és mindent elvisel s akkor sem fog kérkedni hatalmával, mikor erre fölszólítják, „ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről...”, hanem „engedelmes lesz mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”

De e Gyermek nélkül nem volna fogalmunk emberi életünk értékéről, arról a hivatásról és méltóságról, melyben Szent Fiában Isten fölemelt és meghívott minket: Benne szentelte meg az emberi természetet, kedvessé és méltóvá tette az Ő befogadására, a föltámasztás és a halhatatlanság részesévé tette. „Mindaz, ami Krisztusban van, új teremtmény. A régi tova tűnt; lám valami új valósult meg. Mindez Istentől ered, akit Krisztus kiengesztelt irántunk.”

(1 Kor. 5. 17) — „Vessétek le tehát a régi embert, ... öltsetek magatokra az új embert, aki Isten hasonlatosságára tiszta igazságban és szentségben alkotott teremtmény”, (Ef. 4. 23) aki már nemcsak a föld fia, hanem Isten gyermeke, „aki nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, ha-

mének” véres és erőszakos uralmával szemben, lemond minden fajta erőszak alkalmazásáról, hogy megnyerje szívünket és szabadon, szeretetből szolgáljunk neki. „Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hanem a fogadott fiúság lelkét kaptátok, melyben azt kiáltjuk: Abba, Atya!” (Rom. 8. 15)

JÉZUS SZÜLETÉSE

Fafaragás a cordobai mecset-katedrális szentélyében. Pedro Cornejo, sevillai szobrász munkája (18. sz. első fele)

nem Istentől született” (Ján. 1. 13) s hatalmat kapott arra, hogy Isten fiává legyen.

Végül e Gyermek nélkül nem tudnók, hogy Isten országa a szabadság és nem az erőszak országa, hol féltő gonddal vigyázzák szabadságunkat és nagyon ügyelnek arra, hogy erőszakot ne vegyenek rajta. Mert hát ki félne egy tehetetlen Kisdedtől? Aki éppen kiszolgáltatottságával és erőtlenségével bizonyítja, hogy az Ő országa a szeretet országa, melyből ki van zárva minden erőszak. Minden erőszak ellentmond a Gyermeknek, aki később is úgy adta át magát ellenségeinek, „mint a bárány adja át magát leölőinek.” Minden erőszak sátáni, és Isten „e világ fejedel-

A világ végéig a szeretet végtelen finomságával és tapintatával jön felénk az Úr. Jár utánunk fáradhatatlanul, keresve jót és rosszat, erőset és gyengét, szegényt és gazdagot, bűnöst és szentet... Jár utánunk, mint valamikor Palesztina földjén és soha nem fárad bele a járásba. Boldog, aki meghallja léptei hangját és ajtót nyit neki mondván:

„Jöjj be, Uram Jézus!”

„Igen hamarosan eljövök — feleli az Úr — és magammal hozom a jutalmat... Én az Alfa és Omega vagyok, az első és utolsó, a kezdet és a vég. Boldog, aki megmossa ruháját a Bárány vérében!... Joga lesz az élet fájához, és a kapukon át bemegy a városba.” (Jel. 22)

MEGYESI ANDRÁS:

„...békeesség az embernek!...“

Nemrég közzétett jelentés szerint földünk országai az elmúlt év folyamán — átlagos becslés szerint 840 milliárd márkát adtak ki fegyverkezésre. Ha e hatalmas összeget „aprópénzre” váltjuk, akkor a dolog így fest: 2,3 milliárd e-sik minden napra, — 95 millió minden órára, — 1,6 millió minden percre, — és 26 ezer márka minden másodpercre. Az összegek inkább lefelé vannak kerekítve, tehát a hatodik helytől jobbra eső márkákat nem is számítjuk, — bár ezek segítségével is éhezõ emberek ezrei kaphatnák meg minden nap az életmentõ marék rizs-adagot.

26 ezer márkát minden szívdobbanás és 100 ezret minden lélegzetvétel alatt: ennyit adunk ki jelenleg fegyverkezésre. Ilyen békében él világunk! Amikor a második világháború borzalmi 1945-ben véget értek, a világ fellélegzett és erős, elszánt elhatározással látott hozzá, hogy felépítsen egy új, békés világot, amelyben nincs helye fegyveres összeütkezésnek s az emberek békében és nyugalomban élhetnek. És az eredmény? Az elmúlt 33 év alatt minden fogadkozás ellenére ez év áprilisáig 133 (!) háborús konfliktust tartanak számon az emberi történelem krónikásai. Ez év áprilisáig! Mert azóta is új háború keletkezett már a Távol-Keleten Vietnám és Kambodzsa között. Tovább folyik az öldöklés Libanonban. Polgárháború dúlt Nikaraguában... 134, 135, 136...

Korunk háborúi 25 millió ember életébe kerültek. Örültség? Igen, örültség! De melyik nép tanult ebből az örültségből? A nyugati ún. művelt ipari államok (a Szovjetről nem is beszélve) évi költségvetésében a legnagyobb térel mindig a fegyverkezés. Az ún. fejlődő országok pedig szépen követik példájukat s annyi pénzt költenek fegyverkezésre, amennyit segély gyanánt külföldről csak kaphatnak.

25 millió ember korai, értelmetlen halála nem térítette észre az emberiséget. Esztelenül költenek milliárdokat, hogy készen legyenek további milliók elpusztítására. A béke nevében és érdekében — ez természetes! Si vis pacem, para bellum! (Ha békét akarsz, készülj a háborúra!), — mondták a régi rómaiak. S az emberiség még ma sem tette magát túl ezen a brutális bölcseségen. Úgy akar békét, hogy állandóan háborúra készül. Mert a kettészakadt világ csak azon van, hogyan múlja felül egyik fél a másikat a fegyverkezési versenyben.

Ilyenkor karácsony előtt megindul a propaganda, hogy az üzletek ne áruljanak s a szülők meg ne vásároljanak gyermekeik számára háborús játékszereket. Dicséretes szép törekvés! De miért csak a gyerekek?! Miért nem hagyják már abba a felnőttek a játékot a háborúval, fegyverkezéssel, új pusztításokra

(Folytatás a 2. oldalon)

PROF. DR. MEHRLE TAMÁS OP:

Megújulás vagy összeomlás?

A ZSINAT UTÁNI EGYHÁZ HELYZETE A PROGRESSZIVIZMUS ÉS TRADICIONALIZMUS ELŐTERÉBEN

I.

HOL ÁLL AZ EGYHÁZ A JELENBEN?

Kezetben az egyes teológusokat olyan optimizmus fogta el, hogy azt is bűnnek rótták fel, ha valaki az Egyház krízisééről beszélt. Azóta a válság tünetei oly nyilvánvalókká lettek, hogy manapság senkisémeri már tagadni. Maga VI. Pál pápa is ismételten használta ezt a szót. Használják nemcsak a konzervatívok, hanem a progresszisták is, bár másra céloznak; a konzervatívok a válságot épp a progresszivismusban látják, a progresszisták pedig a maradiakra, nevezetesen Msgr. Lefèbre-re háritják.

Azt is szokták mondani, hogy e szembeállítás nem szabad használni, mert túl relativ dolgokat jelent. Ennek ellenére mindenki használja,

Különben azonban igaz, hogy konzervativizmus (tradicionalizmus) és progresszivismus valóban relativ fogalmak. De a relativ fogalmak is valóságot, noha relativ valóságot fejeznek ki. Amikor engem a fribourgi egyetemen a hallgatók bojkottáltak, arra hivatkoztak, hogy konzervatív vagyok. S amikor Econeban tanítottam — egészen 75 nyaráig — egyesek azzal vádoltak, hogy progresszív vagyok. Persze mindkettőjüknek igazuk volt, minden attól függ, mihez vagy kihez hasonlítanak. Valaki lehet konzervatív a teológiában és progresszív szociális vonatkozásban, vagy konzervatív a külső magatartást tekintve, és progresszív ideológiai vonalon, vagy konzervatív a dogmatikában, progresszív a morálisban stb. — XXIII. János külső magatartásában progresszív volt, igazi újító, ami nem akadályozta, hogy dogmatikai vonalon egészen konzervatív volt. A Le Saulchoire-i domonkosok meghívását, titkára bevallása szerint, azért nem fogadta el, mert túlságosan progresszívnek tartotta őket — Istenem, mit mondana manapság? — pedig ő nyitotta meg az Egyház ablakait és nélküle aligha következett volna be a progresszivismusnak és konzervativizmusnak a polarizációja, azaz kiéleződött szembehelyezése.

„... BÉKESSÉG AZ EMBERNEK!...”

(Folytatás az első oldalról)

és öldöklésre való uszítással, és készülődéssel? A számok és eredmények mutatják, hogy a haladás vívmányai, a technika modern csodái, a magas élet-színvonal és az állítólagosan magasabb műveltség sem képes megadni az embernek a békességet, — ha az ember nem akar békességet! Ez is mutatja, hogy mivé lesz az ember Isten nélkül. A béke ugyanis belülről jön, a lélek világából, ez pedig az Isten világa — legálábbis az kellene, hogy legyen. Az emberi szív Isten nélkül a 20. század utolsó negyedében is éppolyan elvadult, mint volt 2000 évvel ezelőtt.

1978 karácsonyán legalább mi, keresztények ébredjünk tudatára, hogy a béke ára nem lehet 25 millió halott, s nem elég a rá évenként kiadott 840 milliárd márka sem. Ébredjünk tudatára, hogy a világ az első karácsony óta is még mindig vajdúdik s megváltásra vár. A béke ára Isten megismerése és elismerése.

Hogy az emberiség rájön-e az igazi béke forrására és lehetőségére, ez sok mindentől függ.

Tőlünk is keresztényektől!

Minthogy e két szó ennyire relativ jelentésű, lehet-e egyáltalán a zsinat utáni időt általuk megfelelően jellemezni? Nincs-e meg a veszély, hogy használatuk által kétértelműséget okozunk? Nem hiszem, mert manapság mindenki megérti, hogy ki a progresszív és ki a konzervatív, és senkisémeri fogja Lefèbre-t progresszívnek, vagy Küngöt konzervatívnek nevezni, bár kétségtelenül mindkettőben találhatók lennének olyan szempontok, amelyek szerint inkább az ellenkező csoporthoz is lehetne őket sorolni.

Így lassanként a címhez is közeledünk: megújulás vagy összeomlás? Valóban a második vatikáni zsinat

*S messzi mezőkön nyájakat őrző
Pásztori népek nézik a derengő
Új csillagot, mely aranyát előnti
Jászoli almon,*

*Hol mosolyogva és fázva az éjben,
Szőkehajú és szelíd anya keblén,
Most mutatod meg magad a világnak
Isteni gyermek!*

(Juhász Gyula: Karácsonyi óda)

az Egyházat megújítani akarta és ennek megfelelő rendelkezéseket hozott. Ha valaki azt tartja, hogy ez csakugyan bekövetkezett, akkor megújulásról fog beszélni. Ha valaki azt tartja, hogy ez a megújulás nem következett be, vagy hogy a rendelkezések megmáskították, de nem újították meg az Egyházat, az az Egyház összeomlásáról fog beszélni és helyteleníti ezt a fajta megújulást. Az előbbi helyesli, tehát a progressziónak híve lesz, a másik helyteleníti, a régihez ragaszkodik, tehát konzervatív lesz. Jedin érdekes megállapítást tesz. Az első vatikáni zsinat kimondotta a pápa csallhatatlanságát és ezáltal megszilárdította a Szentszék tekintélyét. Akkoriban is volt ellenzék, tehát voltak konzervatívok, akik elleneztek a pápai csallhatatlanságot. A második vatikáni zsinat felállította, — nem definiálta — a kollégialitás elvét. Azok, akik most ellenzik, tehát a konzervatívok, a kollégialitás ellen vannak és a pápai csallhatatlanság mellett. A multszázadbeli progresszivisták a pápai csallhatatlanságot pártolták, a maiak nem ellenzik, de erősen hangoztatják a komplementáris igazságot, a kollégialitást, sőt sokan azon mesterkednek, hogy a primátust hatályon kívül helyezik.

Mindez bizonyítja, hogy az Egyházban mindig vannak konzervatív és progresszista tendenciák, sőt kell is, hogy legyenek és baj lenne, ha nem lennének. Az Egyház ugyanis egyrészt hivatva van, a krisztusi igazság-letétét (depositum fidei) megőrizni és ennyiben lényegéhez tartozik a konzerváció, azaz a tradícióhoz való hűség. Másrészt az Egyháznak mindig meg is kell újulnia, azaz haladónak kell lennie. Meg kell újulnia az erkölcs vonalán, mert általános emberi vonás, hogy idővel az erkölcs-kivánsa feszültségből engedünk, megalkuszunk, elaluszunk. Meg kell újulnia kifejezőmódjában, mert az evangéliumot minden kor és minden fajta embernek kell hirdetni, ami bizonyos alkalmazkodást kíván. Meg kell újulnia azért, hogy kiveti magából az olyan nézeteket, felfogásokat, amelyeket a korszellemből átvett és magától

értetődőnek tartott és amelyek nincsenek kapcsolatban az evangélium szellemével. Mennyi idő kellett ahhoz, hogy az Egyház felismerje, hogy a rabszolgaság nem szükséges emberi intézmény; hogy az Egyháznak nem feladata a természetet a Szentírás nevében magyarázni; hogy a pápai állam nem szükséges feltétele a pápai hatalomnak, stb. Persze ilyenkor vigyáznunk kell, hogy a modernitás címén ne vegyünk át a mai korszellemtől szintén elveket, amelyek magától értetődőnek látszanak, de azok, pl. túlzott, tekintélyromboló demokratizmust, amely anarchiára vezet, stb. Az Egyháznak meg kell újulnia még a dogma vonalán is, azáltal, hogy a krisztusi igazságokba egyre jobban behatol; hogy megfelelőbb formulákat keres; hogy komplementáris, kiegészítő igazságokat talál. Ha nem is lehet Hegelnek a háromütemű evolúciós tételét — thézis, antithézis, szinthézis — egyetemes alapelvnek elfogadnunk, mégis tény, hogy a történelemben az igazságismeret a legtöbb esetben ezen séma szerint fejlődik. Így például a zsinatok először szögezték le Krisztus egyetlen személyiségét, aztán a két természetét emelték ki, és végül egy kiegyensúlyozott megfogalmazáshoz jutottak. Ilyen komplementáris igazságok a pápai primátusnak és a kollégialitásnak az elve, bár úgy gondolom, hogy még nem találtuk meg azt a formulát, amely teljes egészében a két komplementáris igazságot egyensúlyban tartja. Az Egyháznak tehát mindig meg kell újulnia és ha ezt időnként megteszi, érthető, hogy ilyenkor az erőviszony a konzerváció (megőrzés), progressziónak (haladás) közt egyidőre megbomlik és ez igazi kríziseket is idézhet elő.

A LEFÈBVRE-UGY

A zsinat utáni idő krízisének egyik legeklatánsabb és legközismertebb megnyilatkozása a „Lefèbvre-ügy”. Persze igaza volt annak a genfi protestáns teológusnak, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a betegség nemcsak Econeban van, hanem az egész Egyházban, de Econeban mérhető a legkönnyebben fel. Hogy egy érsek, aki valamikor Francia-Afrikának a vezetője volt, aki egy ideig saját rendjének, a Szentlélekről elnevezett missziótársaságnak az általános rendfőnöke volt, aki a zsinatot előkészítő kommissziókban tevékenyen részt vett, s aki mint püspök magán a zsinaton is részt vett és a zsinati okmányokat egy kivételével — a vallásszabadságra vonatkozó nyilatkozat kivételével — aláírta, a zsinat után a pápának az engedelmisséget megtagadja, a kánoni jog ellenére papokat szentel, szerzetesi fogadalmakat vesz ki, szerzetekbe felvesz — az illetékes rendfőnök engedélye nélkül, — hogy a helyi püspök engedélye nélkül gyerekeket bérmál, sőt olyanokat is bérmál, akiket saját püspökük az új rituálé szerint megbérmált, — nemde mindez szinte megfoghatatlannak látszik s még 20 évvel ezelőtt elképzelhetetlen lett volna. Megfoghatatlanná teszi főképpen az a tény, hogy Lefèbvre érsek maga egyteljesen komoly, megállapodott, szelíd, mindent megfontoló ember s hogy mindezt abban a szent meggyőződésben teszi, hogy cselekedete által az Egyházat szolgálja. Ha a progresszistáktól függött volna, már ezer-

szer ki kellett volna őt közösisíteni. VI. Pál mégsem tette, s bár elítélte, sohasem nevezte szakadárnak sem, csak a szakadárság veszélyéről beszélt.

Először minden rendben volt: a fribourgi püspök engedélyével alapította szemináriumát Fribourgbán; amikor aztán igen sok jelentkezője volt, Wallisban Sitten és Martigny közt épített egy szemináriumot és oda vitte át a szemináristákat. Külön tanári karról gondoskodott, s megkért engemet is, hogy vegyem át a dogmatikát. Római rendfőnök tanácsára elfogadtam a meghívást s hetente két napot töltöttem ottan. Magam részéről szívesen tettem, mert magam is úgy találtam, hogy a zsinat utáni időkben a tradíciótól túlságosan eltávolodtak a teológusok és hogy a kispapok meveléséről sem gondoskodnak megfelelőképpen. Amit Econeban tapasztaltam, csak épülesemre szolgált: igazán lelkes papi hivatásokkal találkoztam, szinte azt hittem, hogy megint Veszprémben, a nagyszemináriumban tanítok, mint az ötvenes években. A kispapok szigorú napirendet követtek: reggeli elmélkedés, közös breviárium, énekes szentmise, napközben tanítás és tanulás, szilencium az ebéd utáni rekreáció kivételével, rózsafüzér, séta, korai lefekvés és korai felkelés. Ha eltekintünk egy-két kispaptól és egy-két tanártól, igazán egészen normális társaság volt és a fanatizmusnak semmi jele nem mutatkozott. A teológiát és a filozófiát nagyjában úgy tanították mint a zsinat előtt, én magam mindig a második vatikáni zsinat tanítását is belefűztem előadásaimba és ebben soha senki sem gátolt. Egy dolog volt, ami nekem nem tetszett, az hogy nem követték az új liturgiát, hanem az ún. V. Pius féle misekönyvet használták. Magam azonban nem tartottam ezt olyan nagy bajnak, annál is inkább, mert sokáig bizonytalan volt, hogy a régi rítus megvan-e tiltva, sőt manapság is még kétséges. Rómában ugyanis most is minden további nélkül a régi misszálét lehet használni. Én azt hiszem, ha Lefèbvre nem ment volna át nyílt támadásba, ha egyszerűen csak nevelte volna a kispapokat, Róma elnézte volna liturgiai beállítottságát. A Szentszéknek hivatalos szövevénye nemrég az Osservatore Romanóban azt írta, hogy a régi liturgiát meg lehetne engedni, ha a tradicionalisták nem látnák benne az igazhitőségnek elengedhetetlen kellékét. Persze megfordítva is azt lehetne mondani, ha a hivatalos Egyház több tapintattal járt volna el az új liturgia bevezetésében, akkor igen sok felesleges tradicionalista mozgalomnak elejét vette volna. (Lengyelországban nincs oppozíció!)

A Lefèbvre körüli vitában egyesek mindig azt hangoztatták, hogy Lefèbvre tulajdonképpen politikai megfontolások vezetik és hogy a gallikanizmust fel akarja újítani. Az utóbbi állítás nemcsak hamis, hanem nevetséges is: Lefèbvre a pápai hatalom megerősítését kívánja és inkább a kollégialitást látja rossz szemmel. Ha már valamivel, akkor inkább ultramontanizmussal lehetne vádolni. Inkább a francia püspökök, akik nem hajtják végre a zsinatnak a papnevelésre vonatkozó kívánságait és akik VI. Pál sürgetéseit sem követik, újítják meg a gallikanizmus veszélyét, s VI. Pál talán épp ezért nem mert velük erélyesen fellépni (Guitton).

(Következő számunkban folytatjuk)

HELYESBITÉS. Legutóbbi számunk első oldalán sajtóhiba történt. II. János Pál pápa ugyanis Szent Péter 264. utódja.

Mécs László 1895-1978

I. A költő pályafutása

A magyarországi napilapok mindössze ötszoros kishírben közölték, hogy Mécs László kat. papköltő nov. 9-én 83 éves korában Pannonhalmán meghalt és nov. 11-én ugyanott a várkriptába temetik.

A fiatal Mécs László

Mécs László 1895-ben egy kis Sáros-megyei faluban, Hernádszentivánon született, ahol apja kántortanító volt. A gimnáziumot Kassán, a premontrei gimnáziumban végezte, majd a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsész-karán tanult. 1918-ban lépett a premontrei szerzetbe. Előbb Kassán tanárkodott, majd 1920-tól Nagykaposon, 1929-től Királyhelmecezen plébános.

Első verseskönyve, a Hajnali harangszó 1923-ban, Ungváron látott napvilágot s ezzel egycsapásra a felvidéki magyarság ünneplélt költője lett. Ettől kezdve egymást követik újabb verses kötetek. A fontosabbak: Rabszolgák énekelnek (Berlin 1925), Az ember és az árnyéka (Kassa 1930), Üveglegenda (Budapest 1930), Legyen világosság! (1933), Válogatott versei (1934), Fehéren és kéken (1937), Forgószínpad (1940), Összes versei (1941). Köteményeit sok nyelvre lefordították, francia és holland nyelven önálló verses kötetek is jelennek meg.

A két háború között sűrűn járt előadó körutakon, előbb csak a Felvidéken, aztán Magyarországon, Erdélyben, a 30-as években Franciaországban, Hollandiában, Németországban. Verseit sajátosan egyéni módon szavalta, hallgatósága rajongott érte. Legnagyobb külföldi sikereit Franciaországban, Párizsban és Lilleben aratta, Paul Valéry, a világhírű költő és esszéista, a Francia Akadémia egyik „halhatatlanja” elragadtató hangú tanulmányt írt róla a francia nyelvű verseskötethez (Poèmes, Paris 1944).

Mécs László költészete és szerepe irodalmi körökben sok vitára adott alkalmat, a nagyközönség azonban példátlan lelkesedéssel és szeretettel ünnepelte, valahányszor a fehérreverendás papköltő pódiumra lépett.

A második világháború után az irodalmi élettől kényszerű visszavonultságban élt, 1953-ban pedig — ahogyan a Magyar Irodalmi Lexikon írja — „koholt vádak alapján letartóztatták”. Fogságából 1956 szeptemberében szabadult ki s néhány évig Óbudán lelkipásztori munkát folytathat, mint káplán. 1961 óta élt Pannonhalmán, öreg papok Szociális Otthonában. Itt halt meg a múlt hónapban, november 9-én.

Mécs László több mint 25 éven át „láthatatlan” maradt, írásai, versei nem

jeljenhettek meg, az egykor ünneplélt költőnek a nevét sem igen írták le, legfeljebb pejoratív, elítélő értelemben, így az otthoni felnővő fiatalok nem ismerik, nem ismerhetik. Az utóbbi évek enyhültebb légkörében néhányan megkísérelték — elsőnek Szalatnai Rezső a pozsonyi Irodalmi Szemlében 1966-ban, később Vas István a Kortársban — Mécs Lászlót, ha nem is rehabilitálni, de nevét visszahozni az irodalmi köztudatba. Legutóbb Rónay György az Aranygyapju kötet elé írt, kicsit fontoskodó tanulmányában igyekezett a „Mécs-problémát” tárgyilagosan megvilágítani.

A Nyugaton élő magyarság nem feledkezett meg Mécs Lászlóról, 1968-ban

Mécs László:

Üveglegenda

*Sem sivatagban, sem őserdőben nem lakott,
Emberi öröme alá máglyákat nem rakott,
Ruhája rendes volt s nem csupa folt
— Mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Haját megfésülte, fehéreneműt váltott,
Kalapjához tűzött jószagú virágot,
Nem hervasztá orcáját, mint az őszi hold
— Mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Járt a munkásokhoz, járt a szántókhoz,
Járt menyegzőbe, temetésre, tengeri-hántókhoz,
Ragyogott szeme, ha harmonika szólt
— Mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Nem volt rejtély, titok: mindenki megnézte,
Mindenk szerette, mindenki becézte,
Meleg, virágos ág volt, nem suta-holt
— Mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Nézte, szagolta, ízlelte, tapogatta
A százsínű, százízű, százhangú világot s hallgatta,
Tudta, mit árul ezer emberi szív, ezer emberi bolt
— Mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Lakott Berlinben, Budapesten, gazdagban, páriában,
Lakott Erdélyben, erdőben, Pálban, Gyulában, Máriában
Ezerhúrú hárfája ezreknek szólt
— És mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Ölelni akarta ezer édes inda,
De üvegbura védte, üveglegenda,
Átlátszó magánya mindig ráhajolt
— És azért mindig, mindig, mindig remete volt.*

Szent Ambrus és a Bazilikája

374 év óta, minden évben dec. 7-én ünnepli Szt. Ambrus Milánó, az ő városa, a róla elnevezett Bazilikában. Ezen a napon a lombárd főváros lakóinak megáll az idő. A virágokkal elborított kriptában, ahol 1500 év óta nyugszik a nagy Szent, nem hallatszik le a metropolisz ideges zaja. A látogató itt elfelejti a mindennapi élet gondjait, érzi a múlt századok szívverését s hallani véli a Szentnek ebben a templomban elhangzott szavait: „Engem hitbéli elmélyedésben senkisémet oktatótt. Kiragadtatok a törvénycsarnokból, papságra emeltetek, s tanítani kezdetek beneteket arra, amit magam sohasem tanultam. Tanítanom kell tehát, de tanulni is egyuttal, mert ez volt felőlem az Úristen rendeltetése.”

A Bazilika, amelyben a szent nyugszik, másfél évezred óta csak keveset változott. Mikor Milánóra rászáll a szokásos őszi köd és bevonja az épületet bársonyos lepellel, még szebbé varázsolja az impozáns, régiségében oly hatalmas templomot. Minket magyarokat Szt. Ambrus Bazilikájához egy történelmi emlék is fűz. Zsigmond magyar királyt 1431-ben itt koronázták meg a longobárd vaskoronával, melyet ma is a monzai Bazilikában őriznek. A ha-

Vadócba rózsát oltok címen magyar és angol nyelven, ún. „bilingvis” kiadásban Kanadában (Toronto) láttak napvilágot válogatott versei, 1971-ben ugyancsak válogatott versek Aranygyapju címmel az USA-ban (Buffalo, New York), végül az 1944–1971 közötti évek verseiből jelent meg válogatás Vissza a csendbe címmel 1976-ban Clevelandban.

Szamosi József

II. A boldog költő

Mécs László költészetének pozitív vonásairól álljon itt egy részlet Cs. Szabó László tanulmányából, melyet a „Magyar versek Aranytól napjainkig”

c. költői antológia (Anonymus kiadás 1953 Róma) bevezetőjéül írt:

A hitbéli bizonyosság nem szabadítja meg egyuttal a költőt írói kételyeitől is, de az ifjú Mécs Lászlóban a hívő gyermeki bizalma vetekedett határtalan költői önbizalmával. Ady nyelvi romantikáját, képes beszédét szabta át bőbeszédű soraira, képre képet dobott s olykor-olykor már úgy hatott, mint Ady karikatúrája. De ha elsiklott, nyomban fel is pattant, mérföldjáró csizmában átlépett a kudarcok felett, vidám óriásként élvezte az ostromra font pántlikás szavak csattogását, a rímek húsvéti csilingelését s az ékesszólás magas zengéseit. Abban a korban, amikor még a forradalmár líra is önmérsztön befelé rágódott, Mécs patakot ivott ki jókedvében s ligeteket szeretett volna a kalapjára tűzni. Jókedvéhez szeplőtlen hitbéli bizonyosság kellett az öldöklő században. Legjobb versei ebből a megszentelt bizonyosságból fakadtak: egy falusi lelkészlakból erednek világá. Harsogó életörömevel a magyar plébániát magasztalta fel, azt a virágos kis ablakot egy meszelt fal közepén, ahonnan kilátni a libausztatóra s az erdőszélre, a munkábamenőkre s a hazatérő állatokra, de ellátni az erdőn túl Esztergomig is, a szent király templomáig s az esztergomi bazilikán túl a főapostol sírjáig a Szent Péter kupolája alatt. Mécs költészete a legjobb éveiben azt hirdette, hogy nincs annyi öröm, amit el ne bírna az emberszív. S ez az öröm néha varázslatokra tette képessé,

Mécs László Pannonhalmán 1967-ben

el tudta hitetni, hogy a csillagok testvércsókért rászállnak a kezére, a méhek nevében szólítják, feléje röpködnek az eleresztett léggömbök, feléje gurul minden játékkarika. Mint minden igazán boldog ember, magának dicsérte dalolva a világot, hogy amit megszeretett a két szemével, még jobban szeresse énekszóban. Költő szívével született, de nem a költők gyöttrő becsvágyával, nem ismerete a soha-meg-nem-elégedés szép parancsát s amikor remekbe sikerült egy-egy verse, ő is elmondhatta, mint a legendában a strasbourgi székesegyház mestere a tervéről, hogy egy angyal fejezte be álmában. Az öröm angyala.

(Folytatás a 4. oldalon)

Mindszenty bíborossal a celli Máriánál

II.

Rákosi uralkodott az országban és 1949 tavaszán gyűlést tartott a régi kegyhelyen, Cellben. Öt megyéből trombitáltak össze ingyen vonatokkal, teherautókkal az embereket. Ördögi gondolattal a kis celli emlékképet utánozva emléklapot nyomtattak Rákosi képével és az volt ráírva: „Celldömölki emlék”, és alája verset fabrikáltak. A kopasz diktátor az emelvényen a győzők mosolyával nézett végig a megfélemlített magyarokon. Azt gondolta, győzött — pedig tévedett. Ez a tömeg más volt, mint akik 1948 szeptemberében a Hercegprímást fogadták. Ezek szerencsétlen, kenyerüket féltő emberek voltak, akiket basáskodó párttitkárok rendeltek oda.

Évek jöttek, nehéz évek, tombolt a terror. De akkor még a föld népe hű volt a hitéhez, a becsületes falusiak sosem lettek kommunisták. Jöhettek konkoly hintők, a magyar földben nem termett meg a becstelenség magva soha. A kiscelli Máriánál minden évben fehangzott a búcsúok ajkán az ének. Szegényen, állás nélkül, 1953 májusában édesanyámmal voltunk ott. Egy öreg, őszhajú bácsi énekelt a kegykép előtt:

*Eljöttünk Tehozzád, Jézusnak szent Anyja
Annyi sok fájdalom, annyi bánat van ma,*

*Máriám, Szűz Anyám,
ne hagyj minket árván
A kiscelli templomban
szeretettel várj ránk.*

Kopott, elhanyagolt volt a kis város. A templom melletti padon ettük meg a szalonnánkat és vizet ittunk a kútnál. Eszembe jutott amikor, nyolc évesen, nagyanyámmal először itt jártam. Sátorak voltak a templom körül és szép tiszta vendéglőben ebédeltünk. Elnéztem a régi épület felé. Állami italbolt lett étterem nélkül.

1955 szeptemberében a vőlegényemmel mentem. Elég sokan voltunk és este a hazautazáskor a Sümeg felől érkező búcsúokkal annyian lettünk, hogy a határmenti vonatokon utazó és az embereket igazoltató zöld ÁVH-s nem akarta kiengedni a vonat az állomásról. Mivel elég későn érkezünk, nekünk is csak a lépcsőn jutott hely. Hiába ordított az ÁVH-s, hogy szálljunk le a vonatról, rá se füttyült senki. A „Bodogasszony Anyánkat” énekeltek az emberek. Végre fél órai késéssel kiengedte a vonat. De minket, voltunk vagy ötvenen, a csatlakozó vonat a késés miatt nem várt be. Így a szép, csillogos szeptemberi estében a vasút mellett megindultunk gyalog. Senki sem panaszkodott, pedig voltak közöttünk fájós lábú, idősebb asszonyok. Imádkoztunk, énekelünk és tíz óra hazaértünk.

1956 szeptemberében már mint férj és feleség mentünk a celli búcsúra. Örömmel láttuk, hogy a tavalyi három kocsis motoros szerelvény helyett gőzmozdony jött több kocsival. Az állomásnál, mikor szálltunk, előkerült a kereszt, sorbaálltak az emberek és megindultak énekelve. Milyen sok búcsús jött újra gyalogosan is. Úgy tűnt, mintha a sötét évek fojtogató félelmét levették volna az arcok. Könnyes szemmel térdeltünk az oltár előtt, kérve a Szűz Anya segítségét. Hiszen nagyon bizonytalan jövő állt előttünk: se állásunk, se lakásunk nem volt. Akarat-

lanul is az 1948-i zárandoklatra gondoltam és arra, hogy hol lehet a Hercegprímás úr? Október elején a Háy Gyulák rendezésében Győrben tartott irodalmi esten már feltették a kérdést, hogy Mindszenty mikor térhet vissza Esztergomba? Aztán a nép maga döntött, amikor saját erejéből leverte a gyűlölt rendszert. A kopasz diktátor menekült a nép ítélete elől, és a kiszabandult Hercegprímást egy ország szeretete, örömjongása fogadta. A behívott ideger. fegyveres erő nemsokára, sajnos, letörte a vérel szerzett szabadságot.

Menekültek az emberek, és egy novemberi estén mi is elindultunk a nyu-

A „Kincstári kegykép”

Nagy Lajos magyar király ajándéka a máriacelli bazilika kincstárában (1370—80 között)

gati határ felé. Kísérőnk egy erdő végéig jött velünk, ott azzal búcsúzott, hogy az úton menjünk tovább és odaérünk a kivilágított osztrák vámházhoz. Fáradtan, szomorúan mentünk az elhagyott mezei úton. Egyszer csak férjem megfogta a kezemet. „Ide nézz, ki fogad bennünket?” — Egy útmenti kereszt előtt álltunk. Lábánál volt a Szűz Anya szobor. Igen, Ő vezetett minden bajon, nehézségen át bennünket a boldog családi élethez. Szüleim aranylakodalmára nem mehettünk haza, de gyermekeimmel eljutottam Maria Zellbe, ahol ők ötven évvel azelőtt jártak...

Aztán a jólétben sokak számára a felejtés évei jöttek. Vidám nyaralások otthon és a gyermekek a legtöbb családban már nem is tudták, mért és hogyan menekültek el a szüleik hazulról.

És akkor, a Gondviselés akaratából megérkezett az utolsó 56-os emigráns. Jött, hogy felébressze az alvókat és összefogja a széthúzókat. És néhány év alatt csodákat művelt. Fáradt teste most ott pihen az ősi Mária kegyhelyen, amely azóta újra a magyaroké lett. Minden évben többen és többen jönnek otthonról is a sírhoz. A sír pedig figyelmeztet mindnyájunkat: arra figyelmeztet, hogy emlékezzünk és emlékeztessünk!

ÚJ MAGYAR BÉLYEG KORONÁVAL

A magyar posta okt. közepén új bélyeget bocsátott forgalomba, amelyen a magyar korona, a koronázási jelvényekkel együtt, látható. A bélyeget Légrády Sándor grafikus-művész tervezte, aki már 47 éve tervezője a magyar posta-bélyegeknél. Az ő unokája volt többek közt az 1938-ban kiadott emlékeztető Szent István-sorozat s a következő évben megjelent magyar templomokat bemutató bélyegsorozat is.

Száműzött a szabadság igájában

ESZTERHÁS ISTVÁN KONYVE

A könyv címe súlyos személyes menekült problémát sejtet. — A menekült a lelki és sokszor a testi rabság igája elől fut és választja a rákényszerített idegen földet, hogy ott újra rab legyen, a szabadság rabja. Mert ha méltó akar lenni a menekült névre, és hű akar maradni hazájához, magára kell vennie újra az igát, hogy rab hazája ügyét szolgálja a szabad világban is, ha nem akar hűtlen lenni önmagához. Hogy ez az iga sokszor súlyosabb az otthoni „rabság” igájánál, csak azok tudják, akik igazi száműzöttek, akiknek a hontalanság egyre inkább fáj.

Erről tesz lélekbe markoló tanúságot ez a könyv.

Eszterhás Istvánt, aki több mint 26 éven át szerkesztette a Katolikus Magyarok Vasárnapját, a lap felelős szerkesztője 1977-ben nyugdíjazta. Ekkor kezdte írni ezt a könyvet, amely tanulság és tanúság egyben. Izgalmas és érdekes, hiszen nemcsak hozzánk, de rólunk is szól.

Az író könyve első részében az „utasról” beszél, aki Kispestről indult el, az „önálló fuvarosgazda” házából, aki édesapja volt. Rövid, de kitűnő képet fest erről a munkásvárosról. Leírja első találkozását a kommunista terrorral, majd útját a gimnáziumon és egyetemen át Teleki Pál miniszterelnök sajtóosztályáig. — Szól a második világháborúról, a menekülésről; Kispesttől hat év alatt negyvenöt lakóhelyet számlált, míg Cleveland-Ohio-ba ért és Bíró Benedek kérésére 1951 januárjától átvette a Katolikus Magyarok Vasárnapjának szerkesztését.

A továbbiakban pedig beszámol arról, hogy az emigráns miképpen, miért és meddig lesz száműzött, vagy miért nem az.

Mikor elolvastam Eszterhás István könyvét, úgy éreztem, soha senki még ilyen kitűnő és hű képet nem festett a magyar emigrációról. Ez a kép megdöbbentő, önvizsgálatra készített.

1975-ben, Eszterhás István írói működésének ötvenedik évfordulóján azt írtam: „Eszterhás István olyan kitűnő újságíró, hogy sokan elfelejtik, milyen kiváló író is. Ez a könyv az írónak az emigrációban megjelent tizedik munkája, bizonyossága annak, milyen igazat írtam.

Eszterhás István a lélekelemző és száműzött vet számadást önmagával, az ő emigráns sorsával, és vonja le 26 év tapasztalatából annak tanulságait a maga és minden sorstársa számára. Nagyszerű a tisztánlátása, finom a mértéktartása az elemzésnél.

Érdekes az a párhuzam, amit három nagy magyar száműzött közt von:

Rákóczinak „csak kérni kellett” volna, vagyis letenni a hűségnyilatkozatot, hogy a bécsi udvar megbocsássa „büneit”, de ő nem tette, száműzött maradt élete végéig. Kossuthnak még haladó porában is csak elkésve bocsájtottak meg Bécsben és engedték haza hamvait, Mindszentytől pedig még ma, halálában is, féi a diktatura.

Ezután felveti a kérdést a könyv: Ki tehát a száműzött? És így felel rá: „A száműzöttet a szándéka teszi. Az a személyes szándéka, hogy miután az országból kikerült, küzdeni akar a diktatura ellen a magyar nép igazáért, szabadságáért, aminek következtében őt a diktatura ellenségének tekinti és nem engedi hazamenni: száműzi.” (45. old.)

A könyv második részében kifejti az író, hogy miképpen lesz az emigránsból

száműzött, miért lesz az és miért marad meg száműzöttnek. De beszél azokról az emigránsokról is, akik — még ha politikai menekültek is — száműzöttből emigránssá váltak, és azokról is, akik emigránssá lettek száműzöttek. És hogy meddig tart ez a száműzetés, erre ez a válasza: „Abban a pillanatban, amikor az idegen megszállás alatt élő, elnyomott magyar le tudja vetni válláról a rabigát, megszűnik a szabadság igája is. Mert abban a pillanatban szűnt meg száműzetésünk is.” (229. old.)

A könyv utolsó hét oldalán a szerző kedves-csufondárossan búcsúzik hajdani hűséges olvasóitól. Az olvasótól, aki a Katolikus Magyarok Vasárnapja hasábjain már nem, de más újságokban ma is örömmel találkozik nevével.

Magyaryné B.-H. Csilla

SZENT AMBRUS ÉS BAZILIKÁJA

(Folytatás a 3. oldalról)

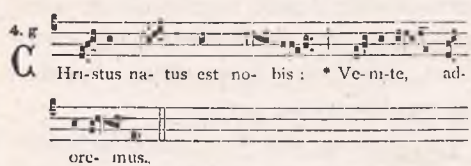
lódéssel olvasta a pogány latin és görög filozófusokat. Ekkor még Ambrus szívét nem hatotta át az evangéliumi hit, nem tartotta magát elég erősnek a kereszténység felvételére.

Rendkívüli nyelvtudása és műveltsége révén hamar ismertté lett és Róma prefektusa, a pogány Symmacchus kinevezte 34 éves korában Emilia és Liguria kormányzójává. A kormányzói székhely Milánóban volt, ahol a város polgársága vallási vitában két pártra szakadva hadakozott egymással. A germán lakosság közt terjedt az ariánizmus, annak ellenére, hogy a micei zsinat Ariust és híveit eltítélte, Milánóból elűzték Ambrust, és helyébe egy ariánust neveztek ki. Amikor az ariánus püspök hirtelen meghalt, az elkövetkezendő püspökválasztás előtt újból kitört a két párt között a véres küzdelem. A választás napján, a templom zsúfolásig megtelt a felizgatott, mindenre elszánt tömeggel. Ambrus mint a polgári hatalom megszélyesítője, arra kérte a résztvevőket, őrizzék meg emberi méltóságukat és lelkiismeretükre hallgatva adják le szavazatukat. E pillanatban megszólalt egy gyermek csengő hangja, és tiszta latinsággal azt kiáltotta: „Ambrus legyen a püspök!” A pillanatnyi csend után az egész tömeg kirobbanó lelkesedéssel ismételte a gyermek szavait. Ambrus először szabadkozott; sem méltónak, sem felkészültnek nem érezte magát a tisztségre, de a tömeg nem akart engedni. Ambrus csak gárdistái segítségével tudott a Bazilikából kiszabadulni és álruhában egy szomszédos városkába szökni. De végül is a nép és a császár akaratának engedve, 35 éves korában teológiát kezd tanulni, megkeresztelkedik, pappá szentelik és 374 december 7-én kinevezik Milánó püspökévé. Egész vagyonát felosztja Milánó szegényei között és a nép rajongással veszi körül. Hire Rómába is eljut, ahol egy fiatal afrikai bölcselet, Ágoston, ekkor kezdi pályafutását. Ambrus püspök varázsa Ágostont is magával ragadja és hogy Ambrus közelében lehessen, elfogadja a milánói főiskola filozófiai tanácskét.

Később, mint tudjuk, a fiatal Ágoston szenvedélyei rabja lett, édesanyja, Szent Monika sokat imádkozott és sírt miatta. Ambrus püspöknél keresett vigasztalást. A szent püspök ekkor mondta az édesanyjának a gyógyórú szavakat: „Legyen bizalommal! A könnyek gyermeke nem vesztet el!”

Inkey Amália

Szibériai Karácsony 1951-ben

A karácsonyi fagyok ebben az évben korán álltak be. A hőmérő már két hét-tel a pravoszláv Karácsony előtt 50° Celsius alá süllyedt. Ilyen hidegben a munkatáborokban hivatalosan tilos lenne a külső munka, de ki törődik ilyen kicsiségekkel politikai munkatáborokban, Szibériában?

Félelmetes és csodálatos ez a tél a Tajgá-ban! A barakok elmerülnek a szikrázó hóban, csak a kéményekből száll gyertyaegyesen az ég felé a gőz-zé lett pára, kékesfehér gyémánt-fátyolt húzva a tábor fölé... A magas palánkerítések fölött az őrtornyokban báránybundáikba süppedve, mint mesebelő Mikulások, gubbasztanak az örök. Csak a hátukon átvett géppisztolyok intenek a kegyetlen valóságra...

Harsányi Lajos (1883—1955):

Jézus

A hideg, nyirkos sziklabarlang Homályos szögletén
Éjjel körül a földre szállott,
Karácsony titkos éjjelén
A mi Urunk Jézus Krisztus.

Béke, szeretet szállt a földre.
A hűlt szívek melege gyúltak.
Felemelte nehéz esésből
Az embert — szegény földrehulltat —
A mi Urunk Jézus Krisztus.

Századok futnak-futnak egyre.
A szent éj újra elközelget.
Az új pogányság éjjelére
Hozz új békét, igaz szerelmet
Ó, mi Urunk Jézus Krisztus!

Körös-körül dermedt álomba merülve hallgat az őserdő: a Tajga. Szellő nem lebben, ág nem zizzen, madár se rebben... Jaj annak a verébnak, akit macska vagy más ragadozó fölriaszt mély téli odújából és repülni kénytelen. Pár kétségbeesett szárnyacsapkodás után súlyosan zuhan le a puha hóba. Mire odaérsz, már nincs élet benne: megfagyott. Jaj az embernek, akit személytelen, gonosz hatalmak ragadnak el messzi hazájából, otthonából és dobnak oda prédául a szörnyű és irgalmatlan szibériai télnek!

Ma Karácsony napja van. Vagy 80 főnyi fakitermelő brigádunk kikanyarodik éppen az Ozerlag 22. tábor kapuján a Tajga felé. Ott, ahol az őserdő kezdődik, magas töltés tetején kígyózik a Leningradszki-Magistral, másként a Transzszibériai vasútvonal; az egyetlen közvetlen összekötő út Nyugat és Távolkelet között. Leningrádtól Vladivosztok-ig több mint 12.000 km. Ez a mi egyetlen útvonalunk is a 10 km távolságra fekvő munkahelyünkig.

Elöl két géppisztolyos őr, kétoldalt egy-egy oldalbiztosító, hátul két puskás meg a kutyás-őr haladt. A menetet bezárja a konvoj-parancsnok. A nép ötös sorokban, karonfogva kanyarodik be a fényes sín-pár-közbe és kígyózik tova a behavazott talpfákon át az 50°-os télen. — Kísérteties ez a menet, különösen ma, Szentkarácsony napján ebben a szörnyű őserdőben a végtelen sín-páron, amelyen ma vagy százezer ugyanilyen brigád vándorog előre dön-

teni, vagy stábeleznél és 100-tonnás óriás-vagonokra főlhengergetni ezeket a hallgatólag faóriásokat. Tízpercenként bölgve és prüszkölve, maga előtt gőzfelhőt kergetve, kiszáguld az őserdő kékesfehér homályából egy-egy ezer-tonnás mozdony, mögötte sikongva vagy ötven száztonnás vagon tele vörösfenyő szálfával. Az őrparancsnok hangja süvölt: „Na lyevo! lyezsisz!” — Baloldalt letérni! Feküdj! — A sárfelete ruhagomolyagok otromba szeneszakként fordulnak le a töltésről, bele a hónaljig érő hóba és elmerülnek benne, csak a füles ruszki sapkák búbja látszik...

Milyen jó volna többé fel se kelni, csak elfeküdni abban a puha meleg hóban és megpihenni örökre!

A vonat csattogva száguld tova, egy darabig remeg még a vasuti töltés, visszhangzik a Tajga. Fel kell tápáskodni; négykézláb visszamászni a sínnek közé és menni, menni tovább... Egy kanyarulatnál szembe velünk jön egy másik brigád: piszkos-szürke stepelt vatta buslatban, nemez csizmában és vastag vatta nadrágban mint mi, csak a járásuk ritmikusabb. A fejük gyapjú fejkendőbe csavarva és a nyaknál átkötve mint az orosz asszonyoké télen. Még vagy egy km-re vannak tőlünk, de semmi kétség: női brigád... Fejük felett finom fehér fátyolként hófelhőske lebeg a szikrázó napfényben: a lélegzet és a test meleg párája ez, ami rögtön milliárd jégtűcskévé fagy és száll velük együtt az úton. — Törvény a Tajgában: idegen táborok rabjai nem találkozhatnak még az úton sem egymással, ki kell térniük — máris újra süvít a parancsnok hangja: „Naljevo! lyezsisz!” — Újra legurulnak az emberzsákok a töltésről és elmerülnek a hóban.

A női brigád közeledik. Amikor velünk egy vonalba ér, megtorpan és megáll: „Bráci! Sz rozsesztvom!”: Testvérek, boldog Karácsony! — kiáltják felénk a töltésről és két kézzel integetnek.

A hatás leírhatatlan. A férfiak egy emberként emelkedtek ki a hóból és megkínzott lelkükből-testükből elemi erővel tör föl a kiáltás: „Sz rozsesztvom!” „Boldog karácsony!”

Az örök idegesek. Az egyik meghúzza a géppisztolyt: a sorozat a fejünk felett száll el. Egy leány, nem törődve életveszéllyel, kilép a sorból és nekiátmad a lövöldözőnek: „Nem sülsz ki a két szemed? Ha Te is ember volnál és nem állat, akkor tudnád, hogy ma karácsony van és nem hadonásznál itt a géppisztolyoddal...”

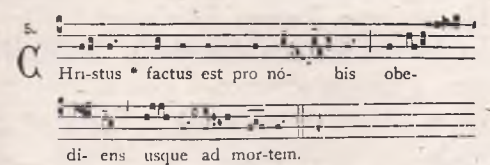
A helyzetet a női brigád parancsno-

ka mentette meg: kérlelni kezdte őket, hogy ne tegyék ki bajnak férfi bajtársaikat és saját magukat... Jobb ha engedelmessékednek, parancs parancs. Ők nem tehetnek róla... A női brigád tétován elindult és még mindig integetve eltűnt a vasúthajlatban... — A varázslat megszűnt...

Föltápáskodtunk a töltésen és mi is elindultunk. Lépéseink nehezebbek lettek, — láthatatlan erők húztak vissza — és a hallgatás bennünk is és körülötünk is még mélyebb lett.

Én különös melegséget éreztem a szívem körül. Megérintett a karácsonyi szeretet és jóság melege, amit női bajtársaink hoztak ma nekünk... A testi didergést egész télen át nem tudtam levetni, mert sem napfény (itt az is hideg), sem máglya-tűzek, miket rakunk, sem a barakkályhák csak külsőleg perzselő hősege nem tudja elvenni: a szibériai rab egész télen át didereg és a tél itt 8 hónapig tart!

És ahogy hengergettük egész nap a 6-m-es fenyőtörzseket Szentkarácsony napján, nem lázadoztam, mert nem jázott a lelkem. Ellenkezőleg, meleg dallamok zsongtak bennem. Órákon át melegítette a lelkemet a Karácsonyi Officium invitatoriuma, annak csodaszép szövege és dallama: CHRISTUS NATUS EST NOBIS — VENITE ADORAREMUS! Krisztus megszületett nekünk — jöjjetek imádjuk Őt! — És mivel keresve a dallamot összezavartam a nagy-pénteki officium kezdő dallam-motívumával: CHRISTUS, FACTUS EST PRO NOBIS, OBOEDIENS, USQUE AD MORTEM — Krisztus, engedelmes lett értünk a kereszthalálig, — itt Szibériában, 1951 Karácsony napján, fenyőrönköket hengergetve, fődöztem föl magamban, hogy mennyire hasonló, szövegben is meg dallamban is, a két ünnep: karácsony és nagy-péntek ünnepi zsolozsmájának a nyitó verse és dallama... És dúdoltam magamban, de talán félhangosan is, mert orosz és balti rabtestvéreim néha-néha furcsán, de megértően néztek rám.

Este hazamenet egy kis fenyőgalyacs-kát rejtettem a buslátom alá... Magammal vittem aludni a fapriccsre, hogy karácsonyfa illata a lelkembe varázsolja otthoni Karácsonyok emlékét és tegye újra valósággá legalább álmaimban... Egy a rabok közül

Régi téli örömök falun

Az advent-koszorú gyertyáinak első fénye szelíd híradás a keresztény családok közelgő szeretet-ünnepére. A családi háztól idegenbe szakadt testvéreikre vágyó érzéssel készülnek az örömteljes találkozóra, hogy szeretteikkel együtt ünnepeljenek.

A nagy ünnepet megelőző napokban, élénk sürgés-forgás van a vidéki gazdasszony birodalmában. Ez alkalommal a ház apraja-nagyja a kedves mama segítségére van. Tüzelőt készítenek, vizet hordanak, diót törnek, mákot döngölnek. A cukortörésre szolgáló sárgaréz-mocsár gyakori kolompolását a gyertyánfából készített törőmozsarok zuhogása kíséri.

Ez a gyomortáját bizsergető hangzavar

minden falusi karácsony bevezető üteme. Még ünnep előtt elkészült a foszlós puztakaalács, mákos - diós „beigli”, melynek csiklandós illata nagyban emeli az ünnepvárás magasztos érzését. Első ünnep délelőttjén, a dióval hízlalt pulyka vörös feje is tőkére kerül, hogy izletes omlós húsával az ingyenceket is kielégítse.

Szentestén betlehemes gyermekek kopogtatnak, hogy karácsonyi köszöntőt mondjanak. Minden háznál szeretettel fogadják őket. Tarisznyájuk, a jó szívvel adott piros almával, meg dióval hamarosan megtelik.

De az aranykrajcárt mint becses jószágot — jobban várták. Ennek fejé-

Czóbel Minka* (1855—1943):

Karácsonyéj

Csillagról csillagra szép
Angyallelkek szállnak,
Megváltás híret viszik
Széles e világnak.

Arany csillagfény alatt
Elsimuló hangok:
Zúgnak távol tornyokból
Éjjeli harangok.

Sötét kék ég alján
Rezgő csillagfénybe'
Keskeny sarló, holdvilág
Aranysárga fénye.

Ide-oda reng a fény,
Mintha bölcso lenne,
Szűz Mária ringatja
Kis Jézuskát benne.

(1903)

* Czóbel Minka gazdag és művelt családtól származott, a nagy festő, báró Mednyánszky László a sógora volt. A jeles külföldi intézetekben nevelkedett fiatal lány egyszerre négy nyelven: magyarul, németül, franciául és angolul kezdett verselni. Első verseskötönyve Nyírfalombok címmel 1889-ben jelent meg. Ő az első magyar szimbolista költő, mint ilyen Ady előfutárának tekinthető, jöllehet nevét sem igen ismerik. Irt ún. szabadverseket is, melyeket „ritmikus prózának” nevezett. Mellesleg „Az ember tragédiájá”-t németre fordította. Sz. J.

ben egy zacskó krumplicukrot adott a sarki fűszeres.

Faluhelyen nagy várakozás előzte meg a kisbojtárok köszöntőjét.

Ők az „ö r e g” mondókáját zenei aláfestéssel kísérik... tehén kolompot, csikócsengőt ráznak és hozzá kánasztülköt fújnak majd mindehhez karikás ostorral nagyokat pattogatnak. A különös összetételű zenekar tagjai sok esetben még szürkepenzt is kaptak. Megbecsülésük nagyrészt onnan ered, hogy a házaktól legelőre járó állatokat ők segítették őrizni.

Gyertyagyújtáskor, az ajándékozás öröme sem maradt el.

A csillogó karácsonyfa gyermeknek, öregnek egyaránt tartogatott kedves ajándékot. — Amíg annak tündöklő szépségét bámuló apró ember most gyűjti gyermekévei kedves emlékeit, addig az időseket a visszaemlékezés lelkesítő érzése hatja át. Kellemes fenyőillat terjeng a szobában...

Az ünneplők arcán boldog meglepés sugárzik. A meghitt családkörben az elmúlt esztendő jó és rossz változásairól beszélgetnek, majd a jövőt illetően tervezgetnek. De legnagyobb örömeik az egymással való találkozás, s gyermekeik lelki szellemi fejlődése.

A szentséges éj legendájához áhitott keretet a Mikulás adhatja meg, — ha szakállát megrázva, fehér takarót borít a falu- és tanyavilágra.

A csendes kemény téli estén messze elhallik az éjjeli misére hívogató harangszó! Mint kétezer évvel ezelőtt a kis Jézus imáadására siető pásztoroknak a Betlehem-i csillag, — úgy most a tisztaszobákból kiszűrődő fénysávok mutatják a templom felé kitaposott utat.

Az éjjeli misére menők csizmái talpa alatt csikorog a porhó!

És ha a Gondviselő mind a kívánalmakat megadta — úgy a jó falusiak boldogan mondogatták egymásnak:

Az idén szép karácsonyunk volt!

Nemeskéry Laci bá

HAZAI FIGYELŐ

Új útlevél rendelet

1979 január 1-ével új útlevél rendelet lép hatályba. A jogszabály nem változtat a magánutazások gyakoriságáról szóló korábbi rendelkezéseken; látogatás céljából két évenként, turista útra pedig három évenként kapható kiutazási engedély. Az útlevél hatóságok továbbra is elutasíthatják azoknak kérelmét, akiknek „kiutazása a Magyar Népköztársaság belső vagy külső biztonságát, a közrendet, egyéb jelentős közérdeket... sérti vagy veszélyezteteti.” Ugyancsak kizáró ok a kiutazási engedély megadásánál, ha valaki „valamely szocialista állammal szemben ellenséges tevékenységet folytató szervhez vagy személyhez kíván utazni.” A törvényerejű rendelet egyetlen egyhítést hozott a korábbi korlátozásokon: eddig nem kaphatott útlevelet az, akinek hozzátartozója jogellenesen külföldön tartózkodik, a jövőben viszont csak azokra a hozzátartozókra vonatkozik a kizáró ok, akik felelősek családjuk külföldön maradásáért. Ezek a személyek a jövőben öt évig nem kaphatnak útlevelet.

Az új jogszabály külön intézkedik a „jogellenesen külföldön tartózkodó” magyar állampolgárok hazautazásának biztosításáról. Január 1-től megszűnik a „konzuli útlevél”, amellyel eddig a külföldi állampolgársággal nem rendelkező emigránsok hazautazását tették lehetővé. A jövőben a külföldi magyar állampolgárok az otthonihoz hasonló magánútlevelet kaphatnak, amelyhez nem kell vízum és amely 30 napi magyarországi tartózkodásra jogosít. Előfeltétele, hogy a külföldön élő személy igazolja magyar állampolgárságát és nyilatkozatban közölje, hogy továbbra is magyar állampolgár kíván maradni. Ez az intézkedés újabb kísérlet a politikai emigráció megbontására. Azok a külföldi állampolgársággal nem rendelkező magyarok ugyanis, akik valamely nyugati országban menedéjogot élveznek, a magyar útlevél kiváltásával nemcsak az új állampolgárság megszerzését veszélyeztetik, hanem politikai menedéjogukat is. Azt ugyanis egyetlen befogadó országtól sem lehet elvárni, hogy menekültnek tekintsen olyan személyeket, akik a hazai rendszerhez való jó viszonyukat egy hivatalos utiokmány kiváltásával demonstrálják...

Bűnöző turisták?

Hogyan alakult a hazaáramló külföldiek nyomán a bűnözés Magyarországon? Erre a kérdésre kért választ Benkei András belügyminisztertől Szabó László, a Népszabadság kéteshírű bűnügyi riportere. A miniszter elmondta, hogy az idei esztendő első nyolc hónapjában 12 millió külföldi járt az országban és a külföldi személygépkocsik száma elérte a kétmilliót. Ezzel kapcsolatban megnőtt a belügyi szervek feladata a bűnüldözés területén. A határőrség 45 millió forint értékű árú lefoglalásához nyújtott segítséget, a rendőrség határozottan lépett fel az illegális valuta ügyek terjedése és a hamisított nyugati bankjegyek forgalombahozása ellen. A belügyminiszter szerint gyakori eset, hogy külföldi állampolgárok magyar tolvajok közreműködésével szereznek meg védett festményeket, hogy azokat külföldre csempésszék. A külföldi látogatóknak a belügyminiszter által összeállított bűnlajstromán szerepelnek végül a közlekedési balesetek, amelyeknek

legtöbbször a gyorsajtás és a szabálytalan előzés az oka.

Az energia ellátás problémái

Az idei nedves, hűvös nyár miatt a népgazdaság a tervezettnél 300.000 tonnával több olajat használt fel, amely 40 millió dolláros többlet megterhelést jelentett az ország fizetési mérlegében. Egy átlagosnál hidegebb tél takarékosági intézkedésekre kényszerítené a hatóságokat. A tervek szerint a korlátozások három fokozatban kerülnének megvalósításra. Az enyhébb fokozat a lakosság, majd bizonyos ipari üzemek fűtőolaj szükségletének korlátozását jelentené, a legsúlyosabb esetben pedig a villamosenergia-ipar ellátását is korlátozni kell. A hatóságok egyenlőre biznak abban, hogy a rendelkezésre álló tüzelőanyag takarékos felhasználása esetén nem lesz szükség rendkívüli intézkedésekre.

Egy új bűnözési ág: a gumi lopás

A budapesti rádió jelentése szerint egyre több autógumit lopnak el kerekestől. A gumi-tolvajok elsősorban a Zsiguli és a Trabant abroncsok iránt érdeklődnek, de az olyan elterjedtebb nyugati autók kerekeit sem vetik meg, mint a Renault. Az elkövetők többsége nem értékesíti a kereket, hanem saját céljára használja fel. Ritkább eset, ha valaki bűnszövetkezetekben és megrendelésre lop. A leszerelt abroncsok előkerítésére rendszerint semmi lehetőség sincs, mivel a sértettek nem tudják megadni a nyomozóknak az ellopott kerekek gyári számát.

Bezártak egy új szállodát

A szilvásváradai Lipica Hotelt öt hónappal a megnyitása után életveszélyesnek minősítették és bezárták. A hivatalos vizsgálat szerint a melléképületekben nem szigetelték a zuhanytálcákat, repedések keletkeztek és átáztak a falak. A hibákért egy többszörösen kitüntetett „kiváló vállalat”: a kivitelező Hevesmegyei Tanácsai Építőipari Vállalat felelős. A szálloda rövid életének oka: a hanyag tervezés, a rossz előkészítés, a túlzott takarékoság, a figyelmen kívül hagyás és az ellenőrzés hiánya...

Vandalok pusztítják az ország értékeit

A közelmúltban gépekkel letaroltak egy árpádkori bazilikát, Fonyódon eltűnt egy őslény lelet és magánkutatók feldúltak egy őskori temetőt. A felsőbükkpusztai öreg kastély idős lakóit: Dr. Sárközy Bélát és feleségét eladó ezüst tárgyakért zaklatták ismeretlen régiségkereskedők, majd lyukat fúrtak a családi kriptába, hogy onnan műkincseket raboljanak el. Somogyvár határában magányosok felbontottak egy halomsírt és onnan nyílhegyeket gyűjtöttek össze. Másutt az illetékesek tudták, hogy régi épület romjait rejt egy domb, de nem néztek utána és az építkezésnél felrobbantották az ott lévő értékes leletet: egy árpádkori templom fundamentumát. Kaposváron a Közúti Építő vállalat egy középkori mészegető kemence leletanyagával töltötte fel az utat. A somogyvári csatornaárok építése közben a munkások megrongáltak egy őskori temetőt. A munkavezető tisztában volt a lelet fontosságával, de nem állította le a munkát, mert az pénzkiesést jelentett volna...

Bukarest elnyomja a magyarokat Erdélyben

A „Die Welt” bécsi tudósítója közli 1978. november 21-én:

A napokban magyar pártbizottság utazott le Bukarestbe Óvári Miklós, a Központi Bizottság titkára vezetésével, hogy a pártfőnökkel, Nicolae Ceausescuval is tárgyaljon. A tárgyalás témája Kádár János és Ceausescu közt 1977-ben Debrecenben és Nagyváradon történt megegyezés volt.

Mert e megegyezés ellenére a magyar kisebbség az elmúlt években egyre többet panaszkodott sérelmekről. Az iskoláit elvették egészen addig, hogy a kolozsvári Magyar Színház igazgatója is román lett. A pesti kormány ezenkívül erősen kifogásolta a határforgalom megszigorítását, úgy hogy erdélyiek alig látogathatták meg az utóbbi években magyarországi rokonaikat, magyar újság- és könyvek átengedését a határon megszigorították, úgy hogy a magyarok már a megegyezés egyenes megszegéséről beszéltek.

Úgy látszik, hogy a legújabb bukaresti megbeszélések is ellentétekhez vezettek a „testvérpártok” között. A kommuniké őszinte, nyílt és baráti légkörről beszél a tárgyalásoknál, ami a kommunista szóhasználatban annyit jelent, hogy kölcsönösen megmondták egymásnak a véleményüket.

A magyar kisebbség helyzete Erdélyben ma a legsúlyosabb nemzeti problémának számít Kelet Európában.

(SAD.) Az „Amnesty International” Londonból Ceausescuhoz mint Állam- és Pártelnökhöz fölhívással fordult, hogy tőcsüssa szabadon a börtönökből, munkatáborokból és elmeegógyintézetekből az összes politikai foglyokat. A szervezet gondos utánjárás eredményeként meggyőződött arról, hogy a disszidenseket elmeegógyintézetekbe zárják politikai okokból. A politikai foglyokat ütik-verik.

A londoni Amnesty-központban kijelentették: „Részletes információink vannak, amelyek bebizonyítják, hogy azo-

CSERKÉSZET:

A Verecke Téli Tábor 1978 az idén is a déltiroli Szent Jakabfalván a gyönyörű Ahrntalban kerül megrendezésre. Ideje 1978. dec. 26-tól 1979. jan. 6-ig. Cserkészszülők számára a Pension Pöhl-ben foglaltunk le szobákat. — Kérjük cserkészeink mielőbbi jelentkezését. Kívánságra részletes ismertetést küldünk. (Ung. Pfadfinderbund, 8000 München 81, Oberföhringerstr. 40. — Telefon: 98 26 38.)

A Numizmatika Hungarica e. V. — Postfach 730302. D-6000 Frankfurt/M 73, művészi Mindszenty-emlékermeket bocsátott ki bronz, ezüst és aranyból. A bronz érem ára 25 DM, a 22-karátos ezüsté 75 DM és a 22-karátos aranyé 695 DM. Súlyuk 26 gr. Minőség garantált, kevés példányszám! Éremgyűjtőknek, Mindszenty tisztelő ismerősöknek szép karácsonyi meglepetés!

kat a hívőket, akik ragaszkodnak a hitükhöz, a magyar kisebbséghez tartozókat, polgárjogot követelőket... elmeegógyintézetekbe zárják.”

Az Amnesty International még hozzátévelegesen sem tudja fölbecsülni a Romániában lévő politikai foglyok számát.

A Lengyel Pápa Megválasztásának Otthoni Visszhangja

A magyar nép, különösen a katolikusok, nagy belső örömmel és megnyugvással fogadták a hírt. A magyar hírközlő médiumok csak a rövid hivatalos közlést továbbították az első napokban. Így is átjárta az egész országot az öröm és lelkesedés. Különösen nagy megnyugvással fogadta a hírt az a magyar papság, amelyik nem járhat ki külföldre. — Úgy érzik, hogy a „Hallgatás Egyháza” számára is megnyílik lassan az „Élet Kapuja”.

Természetesen nem vették örömmel és megnyugvással a hírt azok, akik a Rendszerrel túlságosan is kollaborálnak, és akik sajnós a magyar Katolikus Egyház mérhetetlen kárára terpeszkedtek el a magyar vallásos élet fölél.

1938 40 ÉV 1978 UJVÁRY „GRIFF” KIADÓ JUBILEUMI ÉVÉBEN MÉG MEGJELENŐ KÖNYVEK: DM

Máray Sándor: Szindbád hazamegy
A híres Krúdy-regény kiadása 20.—
Béke Ithakában: A nagyszerű regény új kiadása 20.—
Krúdy Gyula: Ál-Petőfi. A régen elfogyott könyv új kiadása
Márai S. tanulmányával, 240 o. 20.—
GRIFF-NEMZETŐR KIADÁS:
Dénes Tibor: Arcok és harcok.
Tanulmányok, kb. 180 old. 18.—
Dálnoki Veress Lajosné: Szabadság nélkül 14.—

A JUBILEUMI ÉVBEN MÁR
MEGJELENT KÖNYVEK:
Márai Sándor: A delfin visszazétt
Válogatott versek (1919—1978)
Kart.: 19.80 DM, vászonk. 25.—
San Gennaro vére: Új kiadás.
Kart.: 20.— DM; vászonk. 25.—
Napló 1958-67. Új kiad. V. k. 30.—
Méry Tibor: Nagy Imre élete és halála: 400 old., egész vászonk. 42.—
Aczél Tamás - Méry Tibor:
Tisztító vihar: Magyarország 1953—56 között. 2. kiadás 30.—
Háy Gyula: Kucsera (Miért nem szeretem Kucsera elvtársat?) Az író posthumus könyve 12.80
Ujváry Sándor: Véletlenek embere.
Ahogy a szabálytalan önéletrajz elkezdődött. 6. kiadás. 25.—
Szabálytalan önéletrajz: 224 o. 30 fényképpel, vász. köt. 25.—
Osztrigaméregzés, avagy ártatlan leány is férjhez mehet (Ktv.) 25.—
Kabdebó Tamás: Minden Idők (életregény) Kartonban, 80 old. 12.80
Halász Péter: Kölcsönkapott élet
Kart.: 25.— DM, vászonkötés 30.—
Auer Pál: Elkerülhető-e a 3. világháború? A most elhunyt publicista és diplomata tanulmánya 14.80
Ferdinandy Mihály: Kun László siratása: Izgalmas, érdekes regény a magyar multról. Kart.: 20.—
Gallicus (Mikes Imre): Reflektor Történelmi dokumentum. 248 old. Kart.: 25.—
UJVÁRY „GRIFF” VERLAG
Titulstr. 2. D-8000 München 81
Telefon: (089) 98 24 23

Az élet könyvéből

AUSZTRIA

L i n z: Házasság. — Szept. 29-én Bad Kreuzenben esküdtek örök hűséget egymásnak **Zsiga Lajos András** és **László Katalin Mária**.

Okt. 6-án Bad Kreuzenben esküdt **Szamosi Árpád** és **Vinkovics Éva**.

Első szentáldozók: Okt. 29-én Bad Kreuzenben járultak első szentáldozáshoz **Tóth Tibor**, **Zsiga Andrea** és **Bagyi Zsolt**.

Okt. 26-án Thalhamban **Weber Györgyi**, **Iván Ildikó** és **Mátis István** járultak először az Úr asztalához.

Linz-i Cserkészélet. — Okt. 7-én iktatták be a csapat parancsnokhelyettesi tisztjébe **Kiss Erzsébetet** **Bócsay Zoltán**, a magyar Cserkészszövetség ellenőrző tisztje, és **Kölley György**, az Európai Kerület vezető tisztje.

Örvendtes fejlődésről számol be a Linz-i Magyar Misszió az ottani Cserkészetről. A csapatlétszám 30, ebből 11 kiscserkész. Dícsérően nyilatkozott a Linz-i Árpád csapat munkájáról **Ferdinand Pernecker**, a Felsőausztria-i Cserkészszövetség helyettes elnöke. Többek közt ezt mondta: „Nagyjelentőségű az az építő munka, amit Hazájuktól távol, itt nálunk gyökeret verve, végeztek: Ápolják a Magyar Hon szeretetét és ápolják a magyar nyelvet, amihez csak gratulálni tudok”.

Linz: Esketés. — Szept. 21-én Thalhamban **Barbulescu Laurentius** és **Dobrinescu Adriana Laura** örök hűséget esküdtek egymásnak. — A fiatalasszony magyar anyanyelvű, akinek édesanyja **Móricz Mária**, **Móricz Zsigmond**nak, a nagynevű írónak, közeli rokona.

Szept. 22-én Bad Kreuzenben esküdtek egymásnak örök hűséget **Ágoston István** és **Kovács Katalin Erzsébet**.

Hegyi M. Luiza nővér, aki 8 évig töltötte be a helyettes tartományfőnöknő tisztét, ez év augusztus 15-én, hivatali ideje lejártával, azt átadta **Balogh M. Rita** nővérnek. M. Luiza nővér nevéhez fűződik a Linz-i Margit Ház megalapítása. — Új beosztása a Kastl-i Magyar Gimnázium.

Felsőőr: November 18-án meghalt **Dr. Fuith Károlyné** szül. Galba Katalin, az Őrségi magyarok szeretett „Katica-néni”-je. Magas kora ellenére minden magyar rendezvényen ott volt, sokszor azok mozgató lelke is. A patinás Fuith-házban nemcsak püspökök és miniszterek, hanem sok magyar is megfordult, élvezve a magyar nagyszívű kedves vendéglátását.

November 10-én ugyancsak Felsőőrött temették **Dr. Glatz Jenő** ügyvédet. Az egykori szombathelyi premontrai diák az Őrségi magyaroknak és az itt áthaladó vagy letelepülő menekülteknek mindig kész és tanácsadója és támogatója volt. — Nyugodjanak békében!

FRANCIAORSZÁG

P á r i s: A Katolikus Magyar Misszió a Párizs-i Magyar Szabadságharcosokkal együtt ünnepelte meg vasárnap, okt. 22-én a Szabadságharc évfordulóját. 11 órakor ünnepi szentmise, utána megemlékezés az 56-os Szabadságharcról. Délután 6.30-kor gyújtották meg az emlékezés lángját és helyezték el a koszorút az Étoile-on, a l'Arc de Triomphenál az Ismeretlen Katona sírjára.

L i l l e: — **Keresztelés: Kindlovits Réka-Denise**, 1978. IV. 15.

Házasság: Barrer Patrice és Daróczy Andrea, Cambrai, 1978. IV. 15.

Burgeat Christian és Dinnyés Zsuzsanna, Walincourt, 1978. VI. 15.

Halálozás: Jancsó Iván, Valenciennes, 1978. okt. 12. — Minden magyar ügyért lelkesedő, jó keresztény ember volt. A bányászélet következménye, a szilikózis, oltotta ki 53 éves életét. Hívó lélekkel, szentégekkel megerősítve, fejezte be földi pályafutását, a jó Isten nyugosztalja.

*

A párizsi Magyar Misszió dec. 8—9-én rendezi 10. jubileumi **karácsonyi vásárját**. **Mme. Raymond Barre**, a francia miniszterelnök magyar felesége, vállalta el a vásár fővédnökségét.

NÉMETORSZÁG

A u g s b u r g: A Magyar Misszió Szent Erzsébet napján, a többi magyar Erzsébet mellett különös szeretettel emlékezett meg a Dillingenben élő **Erzsi nénről**, aki ez év augusztusában töltötte be 93-ik életévét. Még mindig csodálatos szellemi frissességnek örvend és a magyar miséről soha nem hiányzik.

F s s e n: — **Keresztelések: Klukon Anna**, K. István és Funk Lois leánya, 1975 aug. 17-én született, keresztelkedett 1978. jan. 29-én.

Stavanov Sylvia, St. Vlada és Dudás Rózsa leánya, szül. 1977. okt. 12-én Bochumban, a kereszttség szentségében részesült ez év jan. 31-én.

Kókai Sylvia Mária, K. József és Maletenski Ibolya leánya, szül. Mülheimben 1978. I. 21, megkeresztelve 78. II. 26.

Molnár Sylvia, M. Béla és Gutschmid Uta leánya, szül. Duisburgban 1978. márc. 5-én, megkeresztelkedett 1978. jún. 4-én.

Dimovics Brigitta, Dimovics Ilona leánya, szül. 1977. dec. 17-én Hattingben, megkeresztelték Essenben 1978. febr. 26-án.

Eszes Tamás, E. Károly és Farkas Mária fia, szül. Duisburgban 1978. június 7-én, kereszttség szentségében részesült júl. 23-án.

Halottaink: Tragikus körülmények közt halt meg **Lakatos János** Duisburgban 1978. ápr. 6-án 57 éves korában. A Kastl-i Gimnáziumnak és minden magyar ügynek lelkes támogatója volt.

47 éves korában távozott el sorainkból **Eke János**, Neukirche-Vluinben; okt. 11-én temették nagy részvét mellett ezt a derék hatgyermekes édesapát.

H a m b u r g: **Születés: Lemich Antal**, L. József és Julianna szül. Kusztor fia. Keresztelték ápr. 2-án.

Lipták Tibor, L. Tibor és Mária szül. Basics fiát keresztelték Bremerhavenben febr. 18-án.

Házasság: Müller Thorsten Péter és Pataki Erzsébet nov. 13-án esküdtek Hamburgban.

Prof. Dr. Thorn Werner Karl Jochen és Csányi Emma júl. 19-én esküdtek Ratzeburgban, Lübeck mellett az ev. Dómban.

K ö l n: — **Születések: Horváth László**, H. László és Kiss Mária Hannover-i lakosok f. év jan. 1-én született fia.

Radakovics Róbert, R. József és Stantics Mária Wuppertal-i lakosok f. év jún. 6-án született fia.

Czigány Csilla, Cz. Imre és Neuherz Mária Köln-Longerich-i lakosok f. év. okt. 26-án született leánya.

Születés: Michina Attila, M. Ödön és

Plum Marion, Köln-Erfstadt-i lakosok, f. év okt. 20. született fia.

M a n n h e i m: **Halálozás: Bissadori Ernőné** szül. Kirschbaum Lujza, életének 76. évében 1978 okt. 17-én hunyt el Freiburgban.

M ü n c h e n: **Születés-Keresztelés: Rodewald Ilona Mária**, R. Günter Kurt és Dr. Kelei Éva 1978. szept. 24-én született leánya, keresztelték nov. 19-én Münchenben.

Kelemen László, K. László és Ceke Erzsébet 1978. aug. 18-án született fia, keresztelték nov. 19-én Münchenben.

Finken Monika Terézia, F. Bernd és Mécs Melinde leánya, szül. 1978. október 4-én.

Házasság: Vigyikán Teodor és Anna Elisabeth Miedl egyházi házasságot kötöttek 1978 okt. 29-án Münchenben.

Halottaink: Erdőssy Vincéné-Gizella, 1978 nov. 8-án 76 éves korában Viechtachban meghalt. Ugyanott temették nov. 10-én.

Nagy Irén Jolán sz. Janicsák, 1978 szept. 26-án 66 éves korában elhunyt Münchenben. Temették szept. 26-án a Perlacher Forst-ban.

Dr. Missura Jenő 1978 szeptemberében 75 éves korában hunyt el Nördlingenben.

M ü n s t e r: **Halálozás: Pop Sándor** 66 éves korában hunyt el hirtelen halállal Münsterben. Ott is temették el.

W e i n g a r t e n: **Házasság: Megyesi János és Jäger Mária** nov. 4-én Rottenackerben esküdtek egymásnak hűséget.

SVÁJC

B a s e l: **Születések: — Keresztelések: Nagy Tamás és Ivánkay Mária** gyermeke, **Tamás Alexander**, szept. 24-én keresztelkedett.

Csokonyai István és Szendy Júlia kislánya, **Monika**, okt. 14-én kereszteltették.

Házasság: Váry Gyula és Kiss Erzsébet aug. 5-én Spreintebachban kötöttek házasságot.

Halálozás: Prenoszil Augustza júl. 1-én hunyt el Baselban 90 éves korában. Zürichben helyezték örök nyugalomra.

Várady-Józsa Ida szept. 27-én hunyt el. Beszentelés után Budapesten, a családi sírboltban helyezték örök nyugalomra.

A házasság szentségében részesült **Jakab Bálint és Laurent Rita** 1978 okt. 28-án St. Suplce-ben.

Az Örök Hazába költözött: **Vasdényey Anna** 72 éves korában: Magyarországon látogatóban hunyt el 1978. októberben.

Farkas József 1978. nov. 2-án, 68 éves korában hunyt el Sionban.

Z ü r i c h: **Születés: Folketsvilben: Magyar Ágnes Margit**, M. Szabolcs és Kupas Gizella leánya.

Solothurn: Pál Bence Sascha Fülöp, P. Ferenc és Delron Barbara fia.

Jestetten: Zapletán Zoltán. Z. József és Benák Klára fia.

Wädenswil: Deme Zsuzsanna, D. István és Varga Erzsébet leánya. Tanasis Athene Katalin, G. Tamasis és Deme Zsuzsanna leánya.

Házasság: Török Géza és Sztojka Zsuzsanna Zürich-Győr.

Bedő Zoltán és Mészáros Margit, Spreitenbach-Szombathely.

Szőnyi Attila — Pohlmann Monika, Rapperswil-Uster.

Deák Miklós és Welti Nelly — Wettingen.

Aczél András és Velly Monika Zürichben.

Galiciadis Tanasis és Deme Zsuzsanna, Wädenswil.

Halálozás: Badacsony Szibil Zürichben 18. éves korában hunyt el.

Prenoszil-Hauer Augustza Zollikerbergben 90 éves korában.

Román Ferenc Zürichben 66 éves korában.

Boros István Solothurnban 50 éves korában.

Domfalvy László Schlierben 78 éves korában.

Streit Ferenc Zürichben 54 éves korában — hunytak el.

A kölni Szent István falu jubileuma

Köln magyarsága és német barátaiak nov. 1-én ünnepelték a Köln-i magyar **Szent István Falu** megalapításának 20. évfordulóját kétnapos ünnepség keretében. Az ünnepségről **Dr. Rédey Gábor** számolt be, az évfordulóval kapcsolatban 45-oldalas krónikában „Chronik der Ungarn in Köln” címmel német nyelven állította össze a Köln-i magyar vonatkozásokat a történelem folyamán egészen napjainkig. A krónika végén az értékes történelmi összefoglalás mellett közli a magyar zarándoklatok történetét is Kölnbe, de főleg Aachenbe. A legutóbbi időkből különösen két nagy jótévőről emlékezik meg a krónika, még pedig **Frings Köln-i bíboros** érsekről, aki a Magyar Szabadságharc után saját palotája melletti szolgálati lakásokat bocsátotta magyar családok rendelkezésére, míg föl nem épült a Szent István Magyar Falu Kölnben. Legnagyobb segítő a Falu létrehozásában **Dr. József Teusch**, érseki helynök volt. Nekik köszönhető, hogy a 24 kétszalados ház Szent István néven települt, az Ő és néhány magyar pedagógus érdeme, hogy Kölnben magyar óvoda és kiegészítő iskola létesült.

1964 szept. 5-ére készült el a Köln-i Mindszenty Magyar Ház, ez is az érsekség nagyvonalú támogatásával. Az avatáson az érseki helynök, **Dr. Teusch** mondta: „Természetes, hogy az érsekség tartozott a magyar ifjúságnak egy házat építeni, amikor őseink évszázadokon át védték a kereszténységet.”

1973. ápr. 29-én maga **Mindszenty Kardinális** jött el Bécsi száműzetéséből Kölnbe. Meglátogatta a Mindszenty Házat, a Szent István Falut és könnyekig meghatódva mondta el, hogy ha az amerikai követségen eltöltött hosszú fogsága alatt tudta volna, mit tett az ő bíboros testvére itt Kölnben és egyáltalán a német nép, az ő magyar honfitársaiért, akkor ez a szobafogság sokkal könnyebb lett volna. — 1973. máj 1-én ugyancsak Kölnben a zsúfolásig megtelt híres kölni Dómban ünnepelte **Frings bíborossal**, német barátainkkal és a németországi magyarokkal **Szent István** születésének ezredik évfordulóját.

Mindezekről emlékezett meg november 1-én a kölni magyar közösség egy ünnepi Szent István körmenetben, amelyen mintegy 500-an vettek részt. Képviseletük magukat a párizsi magyarok **Hieró István** lelkészükkel és 30-tagú küldöttséggel. Az esseniek szintén 30-tagú küldöttséggel **Mikó György** lelkész vezetésével. Ott voltak a körmenetben az Aacheni magyarok is **Szigeti István** lelkészükkel, hozván a híres Aachen-i dómból a Szent István ereklyét. A körmenet élén valóságos zászlóerdő haladt magyar szabadságharcos lobogókkal, az elhunyt két pápa tiszteletére két gyászlobogóval és négy táblával: Berlin 1953 — Posen 1956 — Budapest 1956 — Prága 1968.

SPORT

Nem sokáig tartott a Szovjetunió ellen aratott 2:0-ás győzelem öröme. Alaposan lehütötte a magyar futball-rajongók kedélyét odahaza, de idekinn is a Szalonikiben elszenvedett súlyos 4:1-es vereség a görögöktől. Szinte érthetetlen ez a vereség. Igaz, a minket 2:1-re verő finn válogatott 8:1-re kapott ki a görögöktől, és ez már jelezte, hogy nem lesz „séta-mérkőzés” ez a meccs a csapat számára. Biztunk mégis a mieink jó formájában, mely az oroszok ellen megmutatkozott. Ehelyett egy enervált, ideges csapat vergődött Szalonikiben. Sebes Gusztáv a régi magyar „csoda-csapat” trénera úgy nyilatkozott, hogy a magyar csapat ismét a „nullponton” van. De mi az oka? Hiszen az „álmatór” játékosok igazán nem panaszkodhatnak; élvezik a kiváltságosok minden előnyét. Talán hiányzik az „erős-kéz”? Most leváltották a legfelsőbb sport-vezetést. Dr. Beckl utóda Buda István lett. Kérdés, hogy pártkönyve, vagy tudása emelte e magas rangra?

Bajok vannak odahaza a sport-fegyelemmel, sport-erkölccsel. Hogyan vete-medhet egy élsportoló arra, hogy pofon üti a bírót, mint ezt a vizilabdás válogatott Faragó tette? Csak 7 hónap elteltét kapott! Ezért régen örökre eltiltották a versenyzőt.

Igaz, a „nagy példakép”, a Szovjet sport nem a legjobb „nevelő”. A Prágában lezajlott Európa-atléikai versenyek végső nemzetközi orvosi ellenőrzése öt atlétát „kapott rajta”, hogy meg nem engedett doppingot használtak. Az öt közül 4 szovjet és 1 bulgár versenyző. Lehet, hogy eltiltásuk örökre fog szólni. Köztük Tkatschenko a női ötpróba aranyérmese. Így most a 2. helyezett magyar Papp Margit az első hely. Ott-hon próbálták eltusolni a kínos botrányt.

Brezsnyev nemrég még dicsérte a szovjet felsőbbrendű sport-erkölcsöt, mikor Karpovnak hosszú táviratban gratulált a „kétes-értékű” sakk-világ-bajnokságához. A disszidens volt sport-társ, Korcsnoj ellen győzött, de akinek feleségét és 2 gyermekét — Helsinki ide, Belgrád oda — még mindig nem engedték ki. A feleség reménykedve nyilatkozott férje 6:5-ös veresége után: „talán most kiengednek bennünket”. Ez a vereség lehet, hogy megnyitja a vasfüggönyt?

Egy kis „öröm a sok ürömben”:

Straszbürgban a tornász-világ bajnokságon Magyar Zoltán ismét „aranyosan” lovagolt. Lovon ő érte el a legmagasabb pontszámot: 19.800-at.

November 15-én Frankfurtban az esti órákban találkozott a magyar és nyugatnémet válogatott barátságos mérkőzésre, Schön Helmut szövetségi tréner búcsúztatására. Ez volt a 26. játék a németek ellen. Az első félidőben a németek teljesen kezükben tartották a játék menetét. A magyar csapat elfogódottan játszott, látszott, hogy eleve védelemre rendezkedett be. Ez sikerült is. A félidő 0:0-lal végződött. Szünet után hatalmas ködgomoly zúdult a pályára. Húsz méterre alig lehetett látni. Olyan volt a pálya, mint a gőzölgő mosókonyha, úgy hogy a játék 60. percében a meccset be kellett fejezni 0:0 eredménnyel. Különösen jól védett a magyar kapus, Gujdár.

Középkorú, komoly úrral levelezne művelt, kedves hölgy. Válaszokat „Ide-álista” jelígre a Szerkesztőségbe kérek.

Allás! Azonnali felvételre keresünk Neckartailfingen-i üzemünk, valamint müncheni kirendeltségünk számára: technikusokat és műszaki rajzolókat, klíma- és szellőzőberendezések tervezésére és kivitelezésére, magyar műszaki vezetés mellett. Dalrop + Dr. Ing. Huber, 7441 Neckartailfingen bei Stuttgart, Kalkofenstr., Tel.: (07127) 3834.

Lakást keres Stuttgartban (3-4 szob. komf. Altbau, földsz. v. I-e.) nyugdíjas házaspár. Ajánlatokat: Alfred Löffler, Schwabstr. 151, 7 Stuttgart 1 címre.

Házasság: Értelmiségi, zenét, irodalmat, otthont szerető nő keresi intelligens, jólelkű, káros szenvedélytől mentes férfi ismeretséget házasság céljából

50-55-ig. „Egymásért hűséggel” jelígre várom a fényképes választ a Szerkesztőségbe.

Nyugdíjas, nyugaton élő 65 éves férfi keres élettársat magyar, intelligens hölgy személyében 45-60-ig. Lehetőleg Ausztriában. A fényképes választ „Szeretet Boldogság” jelígre kérem a Szerkesztőségbe.

Magyarországon élő 55 éves, művelt, csinosnak mondott, házias, autói, anyagiakkal rendelkező hölgy, férjhez menne korrekt úrhoz, ki magyar szóra vágyik; Hollandiában élők előnyben, de mások is írjanak. Választ „Megértés” jelígre kérek a Szerkesztőségbe.

METROPOLITAN VERLAG
Szerday Sándor (Schweiz)
Teichweg 16. CH-4142 Munchenstein
Könyvajánlata: Saját kiadványok és S. S. Sillo-Seidl: Semmelweis halála (dokumentáció) fve. ill. 148 old. 10.—
Passuth: Négy szél Erdélyben I.-II. (egybekötve) 625 oldal 7.—
Dumas: A kaméliás hölgy (zsebfórmát) fve. 288 oldal 1.50
Hervey: A fekete papagáj (kart.) (bűnügyi regény) 215 oldal 3.—
Rogger: A grenoblei gyors (karton) bűnügyi regény 232 oldal 3.—
Renaud: A két bálvány (karton) (bűnügyi regény) 3.—
Possendorf: Egy szezon Monte Carlóban (rulettregény) kart. 189 oldal 2.50
Simson: Lépések az éjszakában (kémregény) karton 166 oldal 2.50
Most jelenik meg:

Dr. Baktay Ervin: A csillagfejtés könyve (kötve), ábrákkal, 350 o. 30.—
Ez a mű először jelenik meg 1942 óta Előjegyzéseket felvesszünk!

HAZAI HENTESÁRU
1 kg paprikás kolbász grillsütésre vákuumcsomagolásban DM 16.—
1 kg paprikás szárazkolbász 15.—
1 kg paprikás frissen füstölt kolbász 13.—
1 kg rizses véreshurka s 9.80
1 kg májashurka 9.80
1 kg vastag húsos szalonna 12.—
1 kg paprikás tokaszalonna 8.80
1 kg disznósajt 12.—
1 kg füstölt sonka 19.—
1 kg füstölt sertésborda 8.80
1 kg füstölt csülök 8.80
1 kg friss tepertő 12.—
Utánvétellel és csak belföldre szállítunk, 5 kg-on felüli rendeléseknél portómentesen és csupán az expressz-díjat számítjuk fel.

Taubel Mihály hentesmester
Peter-Rosegger-Str. 3.
D-6710 Frankenthal. Tel.: 06233/62 69 3

Magyar-német és német-magyar fordításokat olcsón és gyorsan elvégez, magyar nyelvű okiratokról hitelesített másolatokat készít és más nyelvű okiratok fordítását korrekten elintézi.

W. Divy hiteles fordító és tolmács, D-Friedrichshafen, Linderstr. 50. —
Telefon: 07541/71391.

Rupp László hites törvényszéki fordító, vállalat fordításokat magyarról németre és németről magyarra. D-8000 München 1. Postfach 162. Tel.: (089) 300 21 62.

Szilveszterbált rendez a Molnár család! — Magyar zene, házi készítésű ételek és italok mellett töltheti az estét. Kérem az érdeklődőket, hogy helyet lehetőleg december 15-ig foglaljanak. Tel.: (0721) 51 09 65. Tíz-től 22 óráig fogadjuk a rendelést. Cím: Gasthaus „Krone”, Adlerstr. 25, 7512 Rheinstetten Forchheim.

„TETENY” ungarische Spezialitäten
INH.: O. BAYER
Kreittmayrstr. 26. - D-8000 München 2.
Telefon: (089) 19 63 93

Badacsonyi Kéknyelű	DM 6.20
Badacsonyi Szürkebarát	6.20
Domoszlói Muskotály	6.20
Domoszlói Tramini	6.50
Debrői Hárslevelű	5.75
Soproni Kékfrankos	6.—
Villányi Burgundi	6.20
Hajósi Kabinet	6.20
Alföldi Olaszrizling L.	4.80
Alföldi Kékfrankos L.	4.80
Tokaji Aszu 4 putt.	12.80
Beverage Bitters L. (Unikum)	23.—
Beverage Bitters 1/2 (Unikum)	12.—
Kecskeméti Barackpálinka 43 %	23.80
Barackpálinka (hasas ü.) 43 %	20.50
Szilvórium 45 %	18.50
Magyar szalámi kg.	21.—
Csabai kolbász kg.	18.—
Gyulai kolbász kg.	17.—
Süli debreceni kg.	12.—
Süli kolbász kg.	14.—
Tarhonya (kalocsai) 1/2 kg. 4 toj.	2.50
Nagykockatészta 8 toj. 1/2 kg.	2.95
Lebbencs 8 toj. 1/2 kg.	2.95
Cérnatészta 6 toj. 100 gr.	—65
Kiskockatészta 6 toj. 100 gr.	—65
Szaloncukor normál, 1 kg	12.—
Csokoládés szaloncukor 1 kg	14.—

20 ÉVE MUSICA HUNGARICA
Magyar könyvek és hanglemezek szaküzlete Münchenben!

Méray Tibor: Nagy Imre élete és halála 388 oldal, nagy méret	42.—
Mindszenty: Emlékirataim	42.—
Jókai: A jövő század regénye I.-III.	35.—
Nyirő: Székelyek	20.—
Nyirő: A megfeszített	13.—
Nyirő: Uz Bence	17.—
A Szent Korona elrablása	9.—
Herczeg F. Pro Libertate bórka.	28.—
Gulácsy: Fekete völgyek I.-II.	54.—
Zilahy: A fegyverek visszazének	18.—
Kodolányi: Égő csipkebokor I.-II.	25.—
Villon Balladái, Faludy ford.	11.—
Herczeg F.: Gyurkovics család	20.—
Móra: Ének a buzamezőkről	17.—
Sütő A.: Anyám könnyű álmot ígér	8.—
Mitchell: Elfújta a szél I.-III.	27.—
Claire Kenneth könyvei:	
Randevű Rómában, Éjszaka Kairóban, Holdfény Hawaiiiban, Neonfény a Nilus felett: darabonként	24.—
Szerelemről szó sem volt, Forgó táncparkett, Május Mannhattenben Idb.	27.—
Harsányi: Magyar Rapszódia	37.—
APON 2749 DM 20.— Barabás Sári éneklő a legismertebb karácsonyi énekeket.	
APON 2755 DM 22.— Hazafias dalok: Székely Himnusz, Ott ahol zúg az a, Kis lak áll a, Krasznahorka stb. Vajda János énekel, kiváló cigányzenekar muzsikál. Sgs 1021 DM 20.— Solti Károly énekel: Szép vagy gyönyörű vagy Magyarország, Sárbogárd Dombóvár, Rákóczi megtérése, Álmodó Tiszapart, Csak mégegyszer tudnék hazamenni, stb.	

Kérje díjtalan katalógusunkat!
MUSICA HUNGARICA Rühmannstr. 4.
D 8 München 40. Tel.: (089) 30-50-43.

ÉLETÜNK

Szerkesztőség és Kiadóhivatal
8000 München 81, Oberföhringerstr. 40. Tel.: (089) 98 26 37.

Felelős Kiadó:
a Magyar Kat. Főlelkészség.
Felelős szerkesztő:
Dr. Harangozó Ferenc.

Redaktion und Herausgeber: die Ungarische Oberseelsorge, 8000 München 81, Oberföhringerstr. 40. Tel.: 089/98 26 37.
Redakteur: Dr. Harangozó Ferenc.

ELŐFIZETÉS:

Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét és ők náluk is kell előfizetni! Tengeren túlra, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a Kiadóhivatal küldi az újságot.

Egyes szám ára egy évre 15.— DM, vagy ennek megfelelő valuta.

Tengeren túlra légipostával 25 DM. Lapzárta: a hónap 20-án. — Hirdetéseket csak 15-ig fogadunk el.

Postscheckkonto: Nr. 606 50-803, Kath. Ungarn-Seelsorge, Sonderkonto: München.

Bankkonto: Bayer. Vereinsbank, Nr. 145857, Kat. Ung. Seelsorge 'Életünk'

Druck: Danubia-Druckerel, Ferchenbachstr. 88. 8 München 50.

Korrekt egészséges, jóalakú, nyugdíjas független özvegy keresi hasonló hölgy ismeretséget élettársnak. Választ: „Szimpátia” jelígre a Szerkesztőségbe.

Megnyerő megjelenésű, házias, finomlelkű, társaságot, zenét kedvelő, jól kereső hölgy keresi kellemes megjelenésű dipl. úr ismeretséget 44 éven felül. Választ fényképpel együtt a kiadóba kérem „Brassó 21” jelígre.

Vennék (ki tudna hozzájuttatni, különösen Róma környékiek, lelkészek, hívők?) bibliai témájú diafilmeket, sorozatokat, melyek pl. a teremtést, az utolsó ítéletet, Jézus keresztrefeszítését stb. ábrázolják, freskókban vagy szobrokban G. Henkel, Ramsteinerstr. 6, 4052 Basel, Svájc.

Keresem azon bajtársakat, nyugdíjam igazolásához, akik 1940 dec. 2-től a Szilágyosomlyói 13-as kerékpáros zlj. első századánál, Lux Péter százados parnok és 1942-től a 4/1-es harckocsi zlj.-nél Kiskunhalason szolgáltak. — Kulinyák József születtem Felsővisón, Mármaros m.-ben, 1920-ban. Választ: „1940-es” jelígre a Szerkesztőségbe kérem.

Építési ügyekben hívja: 65-18-29, Hutter Mária építésmérnököt, 1040 Wien 4, Karolinengasse 9. Tervezés — hatósági ügyek intézése — kivitelezés. T.: 65 18 29.

Diószeghy Tibor, hites tolmács és fordító, magyar-német (és német-magyar), Németországban tanácsadás, állampolgársági és menekültügyi kérdésekben és peres ügyekben segít. D-4040 Neuss, Daimlerstr. 249. Tel.: 02101/54 13 17.

Ha szereti a magyar konyhát, a hazai ízeket érdemes megrendelni

Mikes Júlia SZAKÁCSKÖNYVÉT.
Egy tapasztalt háziasszony receptgyűjteménye és ezernyi ötlete, Vajda Albert humorával fűszerezve (272 oldal). Ara: 20 DM, vagy 9 \$. Megrendelhető: Barbara Juhász, 8 München 80. Bülówstr. 10.

H I R D E T É S E K E T

a legnagyobbodott Életünk szívesen fogad. Apróhirdetés egy hasábos 1 cm 10.— DM; két hasábos 20.— DM. Nagyobb hirdetés arányosan drágább.

A hirdetési díjat előre kérjük, vagy csekkben, utalványon, vagy Postscheckkontón Nr. 606 50-803. Kat. Ung. Seelsorge, Sonderkonto München.